

Átvilágítás

*Képzelheted, röntgensugár korában,
ha bűnöd csontjaid közt átviláglik,
miféle zúgó sejtelem-homályban,*

*milyen mérleg, mi mérhet? Bordavázig
ha vetkőztet: kifosztva bull szemérem,
féltett titkod benned kinyílván látszik.*

*Hited árnyékodba kúszna? – Megértem.
Orvos ma nem ismer isteni törvényt,
csak vág beléd, kését hordva zsebében.*

*Felnyit, mintha lennél képzelt tükrökép,
nézegeti magát benned, kívágná
– majszolva közben reggeli gyümölcsét,*

*míg bensődről mással vígan vitáztat –,
pengéjével darabjaidra szelne,
kirakna újra, mozaik-virágnak.*

*Vagy véredből kanalával ha merne
mint újkori freskó-restaurátor,
málló falkopás zöldet kikeverget,*

*amíg a társ csontjaidon cupákol.
E kor nem vár Minos ítéletére,
rabolja ki tested előbb rubádból,*

*aztán lelked húzza nyársra hegyére.
A kés alá itt önként fekszik ember,
örök altatása lesz menedéke.*

*Ha infúzióra kötve hited kell,
kitépni tút a vénádból tanuld meg,
ágyhoz kötöz másképp e földi rendszer,*

*tömeg ha zsong, sötétlik ég, vakul szem
– habár talán sosem nézett a Napba.
Emeld magad ki inkább, szabadulj meg,*

lelked bízd kékbe búzó madarakra.

Éjjel is itt vagy

*Hiszen most van csak igazán éjsötét!
Mielőtt asztalomon gyújtok lámpást,
ottfelejttem magam könyvlapok fölött,
hol ujjaimmal érinthetlek, nyitva
fekszel, ahogy kétszárnyú ablak
szobámban, kitárod előttem magad.*

*Úgy hittem, lehetsz csak egyedül, magad,
ki győzhetsz, ha körülötted zeng sötét,
és bezárul utcádban minden ablak,
senki sem kattint fel jöttödre lámpást,
csak mély kapubéllet-hűvös vár nyitva,
ki tudja, hová vezető út fölött*

*lépteid nem lassítva, csended fölött
vezeted előre társtalan magad.
Saját ajtód találod csupán nyitva,
mit úgy hagytál, mintha várnának. Sötét
– csak ez fogad bent, gyújts magadnak lámpást,
s ha olajad kifogy: kitárva ablak,*

*csillag-ég: világító akna-ablak,
millió szikrát vet takaród fölött.
Álmodban aztán újra ég a lámpás,
de fénye most más: holdbéli önmagad
könnyű léptét falja omló éjsötét,
s mögötted az ajtó még mindig nyitva.*

*Ha semmibe is vezet vissza: nyitva,
választhatod – vár rád, ahogy az ablak.
Egyik mélybe húz, szurokba köt sötét;
másik magasba vezet, szállsz ég fölött.
Merre viszed hunyt szemed mögött magad?
Csalóka az a mélyben égő lámpás.*

*Szikrázó fénye álca: hamis lámpás.
Így hittem: s énem, becsaptalak. Nyitva?
Mikor tárt ajtón beengeded magad,
már bent várt, kinek útja volt az ablak,
párkányodon guggolt, asztalod fölött.
Megtelt vele mind a beáradt sötét.*

*Magányomat kicserélem rád, sötét,
s te teletöltheted belőlem magad,
ahogy üliünk, háztetőn, hajnal fölött.*

Abogy Rossetti rajzolt, Dante

*E szénrajzról ha nézel vissza rám,
mint kisleány, öledbe kulcsolt kezéd
– zöldág-szerelemű kamasz vagy talán? –,
úgy látlak, ahogy festőd képzelhetett.*

*Mert mire képes egy rajzolt szempár?
Kutassam benne égre nyílt énedet?
Vagy lássam, mit ma, fotónk ha feltár:
sohasemvolt, mély lagúna-kékeket?*

*Ülsz csak, magányod burkol, úgy lep el,
mint Beatricéd arcát fehér lepel,
mint bárkán hozzád úsztató csendem.*

*Követem pillantásod irányát,
tartom tükröm, míg Múzsánk fogna hárfát:
vajon látod-e önmagad bennem?*